

Република Србија
ВЛАДА

Канцеларија за регулаторну реформу и
анализу ефеката прописа

Број: 011-00-00033/2011-01

Београд, Булевар краља Александра 15/V

Датум: 9. децембар 2011. године

Београд

ПРЕДМЕТ: Мишљење о томе да ли образложење Нацрта закона о ревизији, садржи анализу ефеката у складу са чланом 40. Пословника Владе („Службени гласник РС“, бр. 37/2011).

У складу са чланом 40. Пословника Владе („Сл. гласник РС“, бр. 37/2011) даје се

МИШЉЕЊЕ

Образложење Нацрта закона о ревизији, који је Канцеларији за регулаторну реформу и анализу ефеката прописа поднело на мишљење Министарство финансија под бројем: 011-00-495/2011-16, од 22.11.2011. године, САДРЖИ ДЕЛИМИЧНУ АНАЛИЗУ ЕФЕКТА у складу са чланом 40. Пословника Владе.

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ

Министарство финансија доставило је Канцеларији за регулаторну реформу и анализу ефеката прописа (у даљем тексту: Канцеларија) на мишљење Нацрта закона о ревизији (у даљем тексту: Нацрт закона), са Образложењем и Анализом ефеката закона.

У Анализи ефеката закона, обрађивач прописа је одговорио на питања формулисана у складу са чланом 40. Пословника Владе („Службени гласник РС“, бр. 61/2006 - пречишћен текст, 69/2008, 88/2009, 33/2010, 69/2010, 20/2011 и 37/2011). Међутим, на нека од кључних питања обрађивач прописа је дао делимичне или непотпуне одговоре.

ПРИМЕДБА КАНЦЕЛАРИЈЕ НА ДОСТАВЉЕНУ АНАЛИЗУ ЕФЕКТА ЗАКОНА

Начелна примедба Канцеларије односи се на неопходност детаљније и опширније анализе ефеката које ће Нацрт закона проузроковати, имајући у виду значај материје коју уређује. Подсећамо обрађивача прописа да је управо сврха израде Анализе ефеката прописа да се унапред сагледају могући ефекти (како позитивни, тако и негативни) на област и учеснике које Нацрт закона регулише.

На питања *које су друге могућности за решавање проблема и зашто је доношење акта најбоље за решавање проблема*, обрађивач прописа наводи да није разматрао друга решења којима би се уредила материја статутарне ревизије финансијских извештаја, јер су предложена решења предмет законског регулисања и односе се на материју која се најефикасније и најтранспарентније регулише законом.

Канцеларија скреће пажњу обрађивачу прописа да изврши детаљнију анализу ефеката прописа како би било јасније зашто се определио за решење доношења нове регулативе, посебно имајући у виду да се овим законом регулише изузетно битна материја ревизије финансијских извештаја. Наиме, став да је доношење новог закона најбоље решење проблема је неопходно потврдити кроз предходно навођење алтернатива овом решењу, њиховом вредновању и образложење зашто дате алтернативе нису прихватљиве за решење конкретног проблема.

На питање *какве ће трошкове примена закона створити грађанима и привреди, нарочито малим и средњим предузећима*, обрађивач прописа одговорио је да примена овог закона неће створити трошкове грађанима и привреди.

Канцеларија констатује да обрађивач прописа није разматрао потенцијалне трошкове појединих законских решења, као ни њихову ефективност. Конкретно решење које би могло изазвати додатне трошкове грађанина и привреди се манифестује у осигурању од одговорности наведеном у **члану 9. Нацрта закона**, где се наводи да је друштво за ревизију дужно да се осигура од одговорности за штету коју учини правном лицу код кога обавља ревизију у случају повреде уговора о ревизији, односно повреде правила за обављање ревизије. Мишљења смо да је осигурање од одговорности добро решење за обезбеђивање савесности и професионалности друштва за ревизију, али оно узрочно повећава цену услуге вршења ревизије, те се тај додатни трошак нужно преноси или на правно лице које ангажује друштво за ревизију или на само друштво за ревизију. Мишљења смо да је обрађивач прописа овај конкретан трошак, али и друге трошкове које Нацрт закона може да узрокује, требало да узме у обзир.

На питање *да ли су све заинтересоване стране имале прилику да се изјасне о закону*, обрађивач прописа навео је да је у поступку израде Нацрта закона одржана јавна расправа о Нацрту закона, у оквиру које су релевантни субјекти имали могућност да се изјасне и доставе сугестије и примедбе на Нацрт закона. Учесници у наведеној јавној расправи били су надлежна министарства, Комисија за хартије од вредности, Народна банка Србије, Комора овлашћених ревизора, Агенција за привредне регистре, Повереник за информације од јавног значаја и заштиту података о личности, предузећа за ревизију, професионалне организације и удружења у области рачуноводства, консултантске куће у друга заинтересована лица. Обрађивач закона наводи у анализи ефеката прописа да су при

изради Нацрта закона узете у разматрање све достављене примедбе и сугестије. У достављеном допису Канцеларији, обрађивач прописа наводи да су у тексту Нацрта **унете** и одредбе у складу са достављеним примедбама учесника јавне расправе која је одржана од 7. до 24. октобра 2011. године.

Канцеларија скреће пажњу обрађивачу прописа на контрадикторност ова два става и поставља питање да ли су упућене сугестије и примедбе прихваћене, и ако јесу које сугестије су уграђене у текст Нацрта закона, а које нису и из којих разлога.

На питање *које ће мере током примене акта бити предузете да би се остварили разлози доношења акта*, обрађивач прописа је навео да је примена закона условљена доношењем одговарајућих аката Коморе овлашћених ревизора и Одбора за јавни надзор и да је претпоставка за његову примену доношење тих аката у прописаном року.

Обрађивач прописа је приликом одговора на ово питање требало да наведе тела која ће бити основана доношењем овог закона, као и да ће бити донети подзаконски акти који ближе уређују одређене делове закона и динамику њиховог доношења.

РЕШЕЊА ПРЕДЛОЖЕНА НАЦРТОМ ЗАКОНА КОЈА МОГУ ПРОУЗРОКОВАТИ НЕГАТИВНЕ ЕФЕКТЕ

Члан 3. став 3. Нацрта закона предвиђа да лица која обављају ревизију морају имати добру репутацију као услов за добијање дозволе, односно лиценце за обављање ревизије.

Мишљења смо да би појам добре репутације требало јасније да се предложи. Поставља се питање како ће се у пракси утврђивати критеријуми добре репутације, тј. да ли Комора овлашћених ревизора (у даљем тексту: Комора) или неко друго тело има овлашћење прописивања поменутих критеријума.

Члан 3. став 4. Нацрта закона предвиђа да лиценцирани овлашћени ревизори могу поједине послове у поступку ревизије да повере и другим лицима која су запослена у друштву за ревизију, а која немају лиценцу за рад на пословима ревизије, под условом да је њихов рад планиран и надзиран од стране лиценцираног овлашћеног ревизора.

С обзиром да су предвиђене казне, у складу са **чланом 94. став 1. тачка 1) Нацрта закона**, за лиценциране овлашћене ревизоре који повере поједине послове у поступку ревизије лицима који немају лиценцу за рад на пословима ревизије супротно првопоменутом ставу, позивамо обрађивача прописа да ближе уреди или предвиди уређивање **појединих послова** које у поступку ревизије могу да се повере лицима која немају лиценцу за рад на пословима ревизије.

Члан 5. став 4. Нацрта закона предвиђа да се за члана органа управљања друштва за ревизију не може именовати лице које је било правноснажно осуђено на безусловну казну затвора дужу од три месеца у последњих пет година за кривично дело које га чини неподобним за обављање те функције.

Канцеларија поставља питање зашто се временски рок у наведеном случају јасно прецизира на пет година и у трајању дужем од три месеца, када се за остале категорије овлашћених лица ово ограничење не наводи. Да лице није правноснажно осуђивано у било

ком року за кривична дела која га чине недостојним за обављање ових послова је заједнички услов у следећим одредбама:

- **члан 10. став 2. тачка 5) Нацрта закона**, кандидат за лиценцираног овлашћеног ревизора,
- **члан 39. став 2. тачка 4) Нацрта закона**, за звање овлашћеног интерног ревизора,
- **члан 50. став 2. тачка 4) Нацрта закона**, за генералног директора Коморе и
- **члан 56. став 2. тачка 4) Нацрта закона**, за члана Одбора за јавни надзор.

Стога, позивамо обрађивача прописа да уједначи критеријуме или да објасни зашто се определио за различита решења у наведеним случајевима.

Члан 7. став 2. Нацрта закона предвиђа да самостални ревизор не може бити у радном односу код другог послодавца, не може имати друге регистроване самосталне делатности или статус законског заступника, директора или председника управног одбора у правном лицу, члана или председника извршног одбора банке, заступника државног капитала, стечајног управника, прокуристе и лица које уговором о раду има утврђену забрану конкуренције.

Мишљења смо да поменуте критеријуме треба додатно допунити како би независност самосталног ревизора од правног лица у коме обавља ревизију финансијских извештаја била апсолутно загарантована. Конкретно, предлажемо обрађивачу прописа да допуни поменуте став условом да самостални ревизор не може бити члан управног одбора у правном лицу, запослен у правном лицу, члан управног и извршног одбора правног лица повезаног са правним лицем код кога врши ревизију, те да не сме имати улогу саветника у активностима које се тичу израде финансијских извештаја.

Члан 19. став 4. Нацрта закона предвиђа да се уговор о ревизији у току обављања ревизије може раскинути из оправданих разлога.

Наведена формулација: **„из оправданих разлога“** може бити подложна различитим тумачењима у пракси, те позивамо обрађивача прописа да појасни формулацију у самом **Нацрту закона** како би се елиминисала могућност злоупотребе у пракси због дискреционог овлашћења уговорне стране да раскине уговор и тражи накнаду штете због раскида уговора. Стога, предлажемо обрађивачу прописа или да у Нацрту закона таксативно наведе који су то оправдани разлози због којих би могло да дође до раскида уговора, или да у потпуности препусти регулисање ове материје Закону о облигационим односима (Службени лист СФРЈ 29/78,39/85,45/89,57/89 и Службени лист СРЈ 31/93) који уређује, између осталог, опште разлоге за раскид уговора.

Члан 23. став 4. Нацрта закона предвиђа да је друштво за ревизију дужно да омогући увид у податке ако су они потребни за утврђивање чињеница у истражном или кривичном поступку или ако је њихово достављање писаним путем затражио суд у кривичном или истражном поступку.

Имајући у виду Законик о кривичном поступку (Службени гласник СРЈ 70/01,68/02 и РС 58/04,85/05,115/05,20/09,72/09,76/10), као и терминологију коју исти користи у циљу правно-техничког усаглашавања, реч „истражном“ треба заменити речју „преткривичном“ с обзиром на то да је истражни поступак (истрага) саставни део кривичног поступка.

Члан 24. став 3. Нацрта закона предвиђа да се ревизорски извештај за посебне намене саставља у складу са посебним прописима.

Мишљења смо да иако је појам ревизорског извештаја за посебне намене утемељен у пракси, остаје нејасно зашто је обрађивач прописа пропустио да дати појам дефинише у **члану 2. Нацрта закона**. Тренутно решење оставља дискреционо право за тумачење ревизорских извештаја за посебне намене и може се злоупотребити. Предлог је такође да се предвиди ближе одређење посебних прописа који се односе на ову врсту извештавања.

Члан 25. став 5. Нацрта закона предвиђа да у циљу обезбеђења достављања документације о раду ревизора или ревизорског друштва треће земље, као и релевантне радне папире Одбору за јавни надзор, ревизор групе треба да задржи копије такве документације или да се договори са ревизорским друштвима треће земље о приступу тој документацији, односно да предузме неке друге одговарајуће мере.

Мишљења смо да оваква формулација оставља велика дискрециона права ревизору групе о начину прикупљања и чувања горе поменуте документације, што условно може довести до неефикасности и потенцијалних злоупотреба. С обзиром на важност обезбеђења и достављање дате документације, предлагемо обрађивачу прописа да ближе уреди ову материју и јасније дефинише канале којима се одређена документа прибављају кроз предвиђање доношења подзаконских акта.

Члан 32. Нацрта закона предвиђа да власници, односно акционари друштва за ревизију, као и директор, односно чланови органа управљања и надзора тог друштва или повезаног лица не могу да утичу на обављање ревизије и изражавање ревизорског мишљења и тиме угрозе независност и објективност лиценцираног овлашћеног ревизора.

Канцеларија констатује да нису предвиђене казне за деловање из наведеног става, а то није смело да буде изостављено из Нацрта закона, јер би овакво решење приликом спровођења у пракси могло да проузрокује изузетно негативне ефекте. Такође, уместо формулације: „не могу“, Канцеларија сматра да би требало навести речима „не смеју“, те уредити поступак на основу којег ће се утврђивати постојање утицаја од стране власника, акционара и осталих поменутих лица, као и припадајуће санкције.

Члан 35. став 1. Нацрта закона предвиђа да су друштва за ревизију дужна да најкасније сваке седме године од почетка обављања ревизије финансијских извештаја код друштава од јавног интереса изврше замену лиценцираног овлашћеног ревизора, потписника ревизорског извештаја, односно кључног ревизорског партнера.

Мишљења смо да је рок од седам година претдугачак за замену лиценцираног овлашћеног ревизора, јер постоји могућност да се непристрасност лица које обавља ревизију прогресивно смањује са сваким додатним обрачунским периодом. Такође, остаје нејасно зашто обрађивач прописа поред обавезне замене кадрова, није предвидео у Нацрту закона и обавезу да се после одређеног броја обрачунских периода промени и друштво за ревизију. Канцеларија констатује да је обрађивач закона ову материју регулисао у складу са принципима Осме Директиве ЕУ, али смо мишљења да рокове замене кадрова друштва за ревизију треба скратити у складу са тржишним приликама и постојећом професионалном етиком домаћег тржишта ревизорских услуга. Уколико обрађивач

прописа одлучи да задржи решење исказано у Нацрту закона поставља се питање колике негативне ефекте овакво решење може изазвати у пракси.

Члан 42. став 2. Нацрта закона предвиђа да на статут и сва акта која Комора доноси, као и на финансијски план Коморе сагласност даје министар финансија уз предходно прибављање мишљења Одбора за јавни надзор.

Канцеларија поставља питање зашто је потребна додатна сагласност министра за финансије када се узме у обзир **члан 44. Нацрта закона** којим се предвиђа да се Комора финансира из доприноса и чланарина, накнада за полагање испита, накнада за издавање лиценци и дозвола за обављање ревизије, накнада за ажурирање регистара, као и из других прихода, а не из буџета Републике Србије. С обзиром на то да је **чланом 51. став 1. Нацрта закона**, предвиђено да је Одбор за јавни надзор независно тело јавног надзора над Комором, мишљења смо да је његова сагласност довољна за формирање аката Коморе.

Чл. 51-57. Нацрта закона регулисан је положај, формирање и овлашћења Одбора за јавни надзор као новог и највишег надзорног тела у области ревизије. **Члан 52. став 1. тач. 2), 3) и 11) Нацрта закона** предвиђа да Одбор за јавни надзор врши свеобухватни надзор над радом Коморе, укључујући надзор над издавањем и одузимањем дозвола за обављање ревизије друштава за ревизију и самосталних ревизора, као и надзор над вођењем дисциплинских поступака и других мера. Такође, решења која доноси Комора решавајући у управној ствари у складу са овим **Нацртом закона су коначна**.

Постављамо питање обрађивачу прописа на који начин ће Одбор за јавни надзор адекватно вршити своју функцију надзора ако није овлашћен да одлучује по жалби на решења која је донела Комора, тј. ако су решења која доноси Комора коначна у управном поступку.

Члан 54. став 1. Нацрта закона предвиђа обавезу Одбора за јавни надзор да обавести министарство финансија уколико постоји основана сумња да су учињене одређене незаконитости и неправилности.

Канцеларија скреће пажњу обрађивачу прописа да је оваква формулација недоречена, с обзиром на то да није јасно нити у ком поступку се одређују поменуте неправилности, нити кога конкретно тангирају. Стога позивамо обрађивача прописа да преформулише дати став.

Чланом 54. став 3. Нацрта закона предвиђено је да се у поступку јавног надзора примењују одредбе закона којим се уређује општи управни поступак и закона којим се уређује управни спор.

Канцеларија је мишљења да је неприхватљиво да орган управе примењује закон којим се регулише управни спор, с обзиром на то да члан 2. Закона о управним споровима (Службени гласник РС 111/09) изричито предвиђа да у управном спору одлучује суд на основу закона у разумном року. Имајући ово у виду, искључиво Управни суд као суд посебне надлежности, надлежан је да примењује Закон о управним споровима, а никако орган управе.

Члан 58. став 4. Нацрта закона предвиђа обавезу лица која врше контролу рада да обезбеде потребан број одабраних ревизорских списа и докумената односно узорака за тестирање, како би предметна провера била квалитетна и свеобухватна, примењујући Међународне стандарде ревизије и захтеве везане за независност њиховог рада.

Мишљења смо да поменути став треба преформулисати прецизирањем обима документације и метода утврђивања узорака за тестирање који се примењују у контроли квалитета, а које обрађивач прописа сматра потребним.

Члан 59. став 2. Нацрта закона предвиђа обавезу Коморе да о контроли квалитета рада друштава за ревизију, писаним путем обавести друштво за ревизију **најкасније 30 дана** пре почетка контроле.

Канцеларија поставља питање зашто је обрађивач прописа предвидео овако дугачак рок за најављивање контроле квалитета рада. Мишљења смо да је знатно краћи рок довољан за припрему потребне документације од стране друштва за ревизију, како би се друштву за ревизију смањило временски оквир у коме могу извршити евентуалне злоупотребе.

Члан 63. став 1. Нацрта закона предвиђа мере које у поступку контроле друштава за ревизију и самосталних ревизора може изрећи Комора, и то издавање налога за отклањање неправилности, одређивање додатних мера и одузимање дозволе.

Канцеларија је мишљења да треба размотрити и могућност прописивања још једне мере коју Комора може изрећи у том случају, а то је мера **условног одузимања дозволе**, с обзиром на то да је та мера већ предвиђена у **члану 69. став 1. Нацрта закона** у поступку контроле овлашћених лиценцираних ревизора. Ако је обрађивач прописа сматрао да је било неопходно правити разлику између мера које Комора може изрећи друштвима за ревизију и самосталним ревизорима у односу на овлашћене лиценциране ревизоре, то је требало и да образложи.

Члан 68. став 2., а у вези са ставом 3. Нацрта закона предвиђа да Комора у **форми решења додатним мерама** налаже друштву за ревизију спровођење побољшања система интерних контрола квалитета у обављању ревизије као и побољшање поступка интерног надзора над поверљивим подацима.

Сматрамо да је целисходније и правно-технички исправније да наведене додатне мере Комора изриче у форми налога, а не у форми решења, при чему се оставља примерен рок друштву за ревизију да примени додатне мере и о томе обавести писмено Комору. У случају да друштво не поступи у складу са инструкцијама Коморе, тада би Комора могла да донесе решење којим изриче неку од санкција предвиђену овим законом, укључујући и меру одузимања дозволе за рад. Додатне мере описане у **члану 68. став 2. Нацрта закона** по природи су интрукционог карактера и представљају упутства за друштва за ревизију, те нису погодне за мериторно одлучивање у управној ствари, јер се не одлучује о праву, обавези или интересима странке у смислу члана 1. Закона о општем управном поступку (Службени гласника РС бр 33/07 и 31/01). Стога, правно-технички је исправније изрицати додатне мере у форми налога, а не решења.

Члан 71. став 2. Нацрта закона предвиђа да ће Комора укинути решење о условном одузимању лиценце и одузети лиценцу ако лице којем је изречена мера условног одузимања лиценце у одређеном периоду учини нову тежу повреду овог закона код обављања ревизије.

Канцеларија констатује да, пре свега, појам **тежа повреда** није дефинисан, те позива обрађивача прописа да уреди или предвиди класификације типова повреда које могу начинити лиценцирани овлашћени ревизори због којих би им Комора укинула решење о условном одузимању лиценце и одузела лиценцу. Такође, постављамо питање обрађивачу прописа зашто се одлучио да се овлашћеним ревизорима одузима лиценца тек након нове **теже** повреде овог закона, а не и лакше повреде, када је већ изречена мера условног одузимања лиценце.

Члан 74. став 2. тачка 8) Нацрта закона предвиђа да је при подношењу захтева за издавање дозволе за обављање ревизије, потребно доставити решење или извод из регистра надлежног органа, односно организације која води регистар привредних субјеката, а који садржи податке о лицима овлашћеним за заступање друштва, делатности друштва, величини и саставу основног капитала, као и власницима друштва.

Мишљења смо да је извод из Агенције за привредне регистре непотребан документ у овом случају, јер Закон о регистрацији привредних субјеката („Службени гласник РС“ бр.55/04, 61/05, 111/09 – др. Закони) у члану 3. тачка 5) прописује начело доступности, према којем се приступ Регистру привредних друштава (у даљем тексту: Регистар) обезбеђује електронским путем и на други прописани начин, и то ради регистрације, увида у Регистар и издавања извода из Регистра. Стога, сматрамо да прописивање овог услова ствара само додатне трошкове заинтересованим привредним субјектима, те предлагемо брисање ове одредбе.

Члан 76. став 2. и 3. Нацрта закона предвиђа могућност подношења приговора у року од 30 дана на решење о покретању поступка за одузимање дозволе од стране друштва за ревизију, када поступак за одузимање дозволе за обављање ревизије покрене Комора.

Нејасно је зашто је на решење које је донела Комора, а којим се покреће поступак, дозвољен правни лек, у овом случају приговор, а приликом мериторног одлучивања о самој управној ствари није предвиђен никакав правни лек, те решење постаје коначно доношењем од стране Коморе. На тај начин се долази у сукоб са чланом 36. став 2. Устава Србије (Службени гласник РС, бр. 98/2006), којим се јемчи право на жалбу или друго правно средство. С обзиром на специфичност и ускостручност правних односа који се **Нацртом закона** регулишу, увођење права на жалбу другостепеном ускостручном органу који одлучује у управном поступку намеће се као практичније решење, имајући у виду флексибилност и структуру самог управног поступка. Такође, сматрамо да је рок од 30 дана за подношење приговора из **става 3. истог члана Нацрта закона** предугачак и неуобичајен за један овакав правни лек у правном систему, јер води непотребном одуговлачењу поступка пред првостепеним органом.

Члан 78. став 1. Нацрта закона предвиђа да је Комора дужна да **донесе решење о одузимању дозволе за обављање ревизије** у року од 30 дана од дана пријема приговора о разлозима за одузимање дозволе, односно од истека рока за подношење приговора.

Оваква формулација је правно-технички неодржива, јер се на тај начин прејудицира исход самог поступка пред Комором, и то доношењем решења којим се одузима дозвола. Правно-технички је исправније да у **ставу 1. члана 78. Нацрта закона** речи: „**донесе решење о одузимању дозволе**“ заменити речима: „**одлучи поводом покретања поступка за одузимање дозволе**“, јер се након спроведеног поступка може утврдити да не постоје услови за одузимање дозволе.

Члан 78. став 3. Нацрта закона предвиђа да је решење о одузимању дозволе за обављање ревизије коначно, и да се против њега може покренути управни спор.

Постављамо питање обрађивачу прописа из којих разлога је искључена двостепеност, односно зашто није остављена могућност улагања жалбе на решења о одбијању захтева, престанак и одузимање дозвола. Канцеларија је мишљења да би обрађивач прописа требало да размотри могућност поверавања надлежности Одбору за јавни надзор као државном органу о одлучивању по жалбама на решења која доноси Комора као првостепени орган. Имајући у виду специфичност материје коју регулише **Нацрт закона**, али и карактеристике самог управног поступка, двостепеност се намеће као једино целисходно решење без којег Одбор за јавни надзор не може фактички вршити своју основну функцију а то је надзор над радом Коморе.

Канцеларија констатује да је **Нацртом закона** потребно ближе уредити интерну ревизију. У члану 39. **Нацрта закона** дефинише се овлашћени интерни ревизор, те које квалификације лице мора поседовати при апликацији код Коморе за звање овлашћеног интерног ревизора. Мишљења смо да је пре свега потребно дефинисати круг пословних субјеката који су дужни да имају интерног ревизора, пошто је та материја уређена кроз низ различитих закона (Закон о привредним друштвима, Закон о банкама, Закон о тржишту капитала, Закон о осигурању итд.), те дефинисати додатне стручне критеријуме који ће се разматрати у процесу стицања сертификата Коморе. Такође, обрађивач прописа је у овом нацрту закона пропустио да дефинише регистар овлашћених интерних ревизора који би водила Комора, као и могућност интеграције интерних ревизора који већ поседују лиценцу неког другог референтног сертификационог тела у систем који регулише Комора. Генерална сугестија Канцеларије је да је овим нацртом закона потребно и пожељно уредити област интерне ревизије, а све у циљу повећања квалитета услуга које пружају интерни ревизори и регулације тржишта истих.

Имајући у виду напред наведено, Канцеларија констатује да образложење **Нацрта закона** о ревизији, који је Канцеларији поднело на мишљење Министарство финансија **САДРЖИ ДЕЛИМИЧНУ АНАЛИЗУ ЕФЕКТА** у складу са чланом 40. Пословника Владе.

ДИРЕКТОР
Мира Прокотијевић

